

ЗАШТО СВЕТОГ САВУ МОРАМО ЧУВАТИ да нам га поново не „спале“ и отргну из свести

Свети Сава је део свих нас, он се издигао негде у средини, он представља историју иза и испред себе и гледа у будућност... он вечно живи са нама, он нас опомиње, а да тога нисмо ни свесни! Без Светосавског пута ми можемо само да бауљамо у незнању, у том случају смо без корена... као пањили као кућа без темеља.

Он је наша најзначајнија историјска личност. Данас многе институције, школе, улице носе његово Свето име, данашњи Срби, подижу му многобројне задужбине на свим континентима где их је судбина расејала.

Саву ни турски целати а ни комунистички нису могли да отргну из свести, местимично им је успевало али се увек враћао у свест српског рода и дизао се из сметлишта историје... као ономад када смо сви знали и „љубили“ Тита, и качили његове слике по учионицама, кабинетима, канцаларијама, институцијама... а Савине скидали. Срећом данас није тако, зато га морамо чувати да нам га поново не отргну. Нисам могао а да не споменем то трагично време по српски народ и Светог Саву.

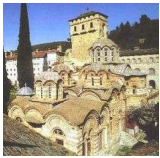
Свети Сава, поред српског језика је печат српског рода, то су два наша темеља.

Он нас је окренуо правој вери, пуној љубави и благодети. Поставио нам је међу, коју нико од тада не може да помери.

Ми Срби морамо да чувамо Светосавље, јер ако заборавимо своју прошлост, нестаћемо као народ на то нас обавезују наши свети преци: ... Свевладовићи, Светимировићи,

Оштривојевићи, Властимировићи, Вукановићи, Свети Сава и сви Немањићи, свети Лазаревићи, Бранковићи, Карађорђевићи, Обреновићи, и Плава гробница, и свети Јасеновачки и Братуначки мученици, и мученици са Кошара и Паштрика и сви Српски мученици који пострадаше од Косова до данашњих дана бранећи крст часни и слободу златну. Чувајмо православље љубимо српство, јер без тога нам нема бољитка! Ако ми сами не љубимо своју историју, сигурно је неће љубити окупатор... они су нам је само скрnavили, лажирали, присвајали и отимали.

Дан Светог Саве је прилика да се подсетимо на ову Свету личност...

Свети Сава био је први српски архиепископ, светитељ и просветитељ. Био је најмлађи син великог жупана Стефана Немање, крштен као Растко, а када се замонашио узео је име Сава.

Растко се на Светој Гори замонашио упркос снажном противљењу родитеља.

Његовим устоличењем за архиепископа 1219. године утемељена је и самостална Српска православна црква.

Заједно са оцем Стефаном, замонашеним као Симеон, Свети Сава је основао Хиландар и изградио још 14 манастира, и тако остао забележен као ктитор прве српске духовне заједнице на Светој Гори.

У Студеници је основао 1209. године болницу, прву на подручју српске државе.

Свети Сава се сматра зачетником српске средњовековне књижевности, па је стога и заштитник просветних установа.

Свети Сава је 1219. издејствовао аутокефалност СПЦ, а његова дела „Номоканон“ (1220) и „Синодик православља“ (1221) постали су правни и духовни стубови српске државности.

Сава је преминуо 1235. године у бугарском граду Трнову као први архиепископ СПЦ, а остао је познат генерацијама као оснивач и творац „светосавског православља“.

Празник Светог Саве – Савиндан обележава се као школска слава у свим школама у Србији.

Прва прослава Светог Саве као школског патрона одржана је 1812. у Земуну, одакле се брзо проширила у све делове српства, а химна Светом Сави је први пут изведена 1839. у Сегедину.

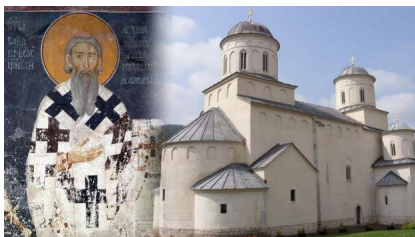
Свети Сава је установљен за школску славу одлуком Совјета Књажества Србског 2. јануара 1840. године, а на предлог Атанасија Николића, ректора Лицеја из Крагујевца. У одлуци Попечитељског просвјештенија, представници државне и црквене власти прописали су да се свети Сава проглашава за патрона свих наших школа и да се од тада 14/27. јануара има у свим школама најсвечаније прослављати. Црна Гора га уводи 1856. године, под књазом Данилом. Празник се прослављао као школска слава све до 1945. године, када је укинут одлуком комунистичке власти. После полувековне забране у комунистичком режиму, поново се наставило са прослављањем светог Саве .

Синан паша спалио је на Врачару 1594. мошти Светог Саве које су до тада биле чуване у манастиру Милешева. Сматра се да су Турци Савине мошти спалили у уверењу да ће тако уништити веру и сваки утицај Светог Саве на Србе.

Смрт Савина у Бугарској

После тога, Сава креће на путовање по истоку. Боравио је у Палестини, Александрији и на Синају. У повратку је посетио Nikeju, а онда отишао у бугарску престоницу Трново у посету бугарском цару Јовану II Асену. На Богојављање одслужио је службу у трновској цркви. После тога одмах се разболео. Боловао је пет дана, а шестог је умро, то је било 14. (27) јануара 1236. год. Сахрањен је у цркви Четрдесет мученика.

Краљ Владислав, бугарски зет, следеће године пренео је његове мошти у манастир Милешеву. Ту су биле све до 1594. године.

Спаљивање Савина тела на Врачару

Срби су били национално свесни да су царски народ, да су имали царевину и да су је делимично изгубили на Косову. У таквој вери Србе нису могли Турци да исламизирају, а католици поунијате. Зато су их Турци набијали на коље, а темишварског владика живог одрали. А да би се осветио Србима, Синан паша, за време Темишварског устанка спалио је мошти светог Саве на Врачару 1594. године, а олуја разнесе његов прах на све четири стране света. То су Турци урадили да би тако заплашили српски народ.

КЊИЖЕВНИ РАД

Сава је написао три типика (правилника): „Карејски типик“, „Хиландарски типик“ и „Студенички типик“. На почетку „Студеничког типика“ описао је живот свог оца Стефана Немање. „Житије Св. Симеона“, које се касније издвојило из „Студеничког типика“. Под утицајем ове биографије развио се потпуно самосталан књижевни род житија (биографија) српских владалаца и светаца.

И СРБИЈА ИМА СВОЈЕ ХОДОЧАШЋЕ – ПУТ СВЕТОГ САВЕ ИСПОСНИЦА СВЕТОГ САВЕ

Испосница се налази на 10 километру од манастира Студенице на планини Чемернона преко 1000 метара надморске висине. Настала је почетком 13. века. Према предању, Свети Сава је након монашења на Светој Гори Атонској почетком XIII века овде основао монашку заједницу склону аскетском, пустињачком начину живота.

За сада нажалост још нема путоказа за скретање а ни обележене стазе до овог СВЕТОГ МЕСТА.

Испосница представља озидани пећински комплекс у окомитој стеновитој литици, до кога се стиже уским дрвеним мостићем приљубљеним уз саму литицу. Одмах до испоснице налази се и црква Придворица из 12. века. посвећена св. Ђорђу.

Капи зноја које купају наше очи после доласка у ове висине, не могу надјачати остала чула која хране душе грешника. Отварамо врата Испоснице, и повлачимо канап и звоњавом јављамо Богу да смо стигли на плодно тло праштања грехова. Звоно утихну, а светлост и мирис тишине уведе нас кроз врата Испоснице у пространство. **ТАКО ИЗГЛЕДА ПУТ У РАЈ !**

Каква ли је била љубав неимара која је ово створила ?

ЖИВЕЛА НАМ ПРЕЛЕПА СРБИЈА И ИСТОРИЈА !

МИШЧИЋИ , место где је рођен Растко

Из дворишта Петрове Цркве, код Новог Пазара, кроз главну капију, пружа се поглед на Мишчиће код Дежеве. Ту је рођен Свети Сава. Када га је мајка Анастасија предала оцу у наручје, Стефан Немања је рекао: Мишче моје и, место се до дан данас зове Мишчићи.

Мишчићи су место у Дежевској долини у близини Ђурђевих ступова и Петрове цркве, у коме су на чувеним саборима доношене историјске одлуке, где су рођена два српска цара, више краљева и где је свет први пут угледао и Растко Немањић – Свети Сава.

Темељи родне куће Светог Саве су у корову, беспућу и мраку. Да није великог крста, који су ту поставили представници Цркве, нико не би ни знао да је ту рођен велики епископ и просветитељ.

У сличном стању је цела Дежевска долина: заборављена, запуштена, запостављена...

Тамо где је Стефан Немања први пут угледао сина Растка (Св. Саву) данас је посађен храст и поред њега лежи древни камени крст. Одмах поред дрвета стоји и један метални прохромски крст, да обележи ово свето место.

Дежевска долина је још далеко од очију шире јавности, овде нема туриста, а и они који дођу обиђу Петрову цркву и оду, а да и не наврате до Савиног родног села.

СВАКИ камен у Дежевској долини је историја – овде је, у засеоку Мишчићи, рођен Свети Сава, окуда је у време највеће моћи шетао Стефан Немања, овде су се играли његови синови Вукан, Стефан и Растко, одавде су у свет полазили краљеви: Урош, Драгутин, Милутин.

Срећом и трезвеном свешћу, ми данас имамо скоро завршен Храм Светог Саве у Београду највећи је српски православни храм, највећи православни храм на Балкану... који нас подсећа и опомиње да не скренемо са Светосавског пута!

[Преузето са: https://srbin.info/](https://srbin.info/)